

Смрт старијег водника Палковића

Мирољуб Јевтић*

У току ове пандемије објављена је вест да јој је подлегао и старији водник Ненад Башић Палковић (46), професионално ангажован у касарни „Аеродром“ у Сомбору. Ковид је добио помажући нашим држављанима који су се враћали из иностранства. Али старији водник Палковић није тако појртвовано радио само у миру. Он је учествовао у свим ратовима деведесетих и за то је од српске државе пет пута одликован.

борбеним вештинама, како да се боре, бране отаџбину и непоколебљиво гоне непријатеља са граница. И како да чувају свој и животе својих ближњих, па и животе непријатеља, колико год је то могуће. Аутор ових редова то добро зна, јер је дете подофицира, а и

сам сам био подофицир, после школе резервних официра у Билећи на стажирању у касарни Неђарићи у Сарајеву. С поносом се сећам првих жутих чинова, доказа да смо питомаци водници. Жутих ознака које су, заједно с укрштеним мачевима, и војсци и

Ни он ни многи други подофицири нису оклевали. Од првог дана рата били су на борбеним положајима. И тако у свим ратовима. Они су водили војску на Куманову, Битољу, Церу, Колубари... Они су одбранили Кошаре и зауставили продор муџахедина на Паштрику и увек били јунаци без мане и страха.

Први српски пилот у историји ратовања, пао на олтар отаџбине, био је наредник Михајло Петровић. Био је пилот с летачком дозволом број 1. И није му било тешко да живот да за отаџбину помажући братској српској војсци под командом краља Николе Петровића код Скадра. Погинуо је у

Бројни безимени подофицири начинили су ову и овакву Србију. Заједно с обичним војницима, официрима и генералима изградили су и чувају темеље државе. Нисам нигде прочитао информацију да је српска војска старија од српске државе. А то је математички тачно. Српска војска је родила Србију. Кад је избио Први српски устанак Србија није постојала, али су се устаници претворили у војнике и створили српску војску без државе Србије. Та војска је кренула на окупаторе Јаничаре. Муџахедине исламско-османског султаната и халифата, који је у ропству од 1459. године држао српски народ, само зато што је хришћански и зато што није хтео да добровољно да предност исламу над хришћанством.

Кад год погледамо строј војника, на његовом челу су подофицири. Војнички најбоље изграђени, стамени и спремни да изврше сваки задатак као наредник-пилот Михајло Петровић и старији водник Ненад Башић Палковић. Сви који су га ових дана спомињали кажу да је неустрашиво извршавао сваки борбени задатак. Да се приликом борбених дејстава увек налазио у првим редовима и својим војницима давао пример.

О томе сведоче његови потчињени, а кад потчињени сведоче у суперлативима о претпостављеном то значи да је још бољи него што они кажу. Један од њих је на друштвеним мрежама објавио: „У питању је човек који ме прописно дрибљао на караули, најпоштенији и најисправнији војник којег сам имао част да упознам у свом животу“. Други додаје: „Човек је за време бомбардовања преводио примером, није стајао иза неког стола у бункеру и слао друге да гину. Такви људи нам требају, такве људе не смејемо изгубити.“

Шта више треба да би неко добио Орден народног хероја или Карађорђевог звезде са мачевима.

*Професор универзитета, оснивач научне дисциплине ђолићколицја релијје

Фото Анђелко Васиљевић

Подофицири Војске Србије

То је прилика да се подсетимо да је у „Омерпаши Латасу“ Андрић казао „Војска сједињује у себи све живе снаге земље, тражи борбу и руши све пред собом, кога удари не жали, а сама се брани како год уме и колико год може, а кад ипак прими ударац... она га подноси стоички“. Свака војска, па и српска, увек је лежала, лежи и лежаће на подофицирама. Један од њих је био старији водник Палковић и као он је, у принципу, већина подофицира. Они војнике уче основним

грађанству говориле да смо подофицири. Командири водова, који су добили најтежи задатак – да младе војнике обучавају како се стаје у строј, како се пуца, напада, брани положај и све што уз војску иде. И више од свега тога – како се безрезервно воли отаџбину за коју без размисљања треба дати и живот. Ако ниједан други избор не постоји.

Да није био врхунски професионалац, старији водник Палковић не би зарадио пет ратних одликовања.

рејону села Барбалуши. Шта је његова смрт значила за братство двеју српских армија најбоље се види из података да је после рата сахрањен на Његошевом Шетињу 1913, уз највише војне почести српске војске краља Николе. Двадесетак година касније, 1931, на захтев породице, његови посмртни остаци пренети су на Ново гробље, где и данас почива. Том српском подофициру у част, нишки војни аеродром носи име „Наредник-пилот Михајло Петровић“.